

bringe Sagen for som Forespørgsel, (og man kan indbringe et Lovforslag derom, men man skal ikke gaae til en yndelig Vedtagelse af et saadant, naar det er en given Sag, at Regjeringen vil sætte sig imod Sagen, medmindre det dreier sig om et stort Principspørgsmaal, som vil tvinge Regjeringen til at gaae af. Man skal altsaa efter min Mening ikke bruge Sagen paa den Maade, som jeg før betegnede og som det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Hasle) blev saa vred over, skjøndt jeg ikke havde tænkt paa at fornærme ham, idet jeg kaldte det en Demonstration. Det ærede Medlem maa tilgive mig, men efterat jeg havde hørt hans Motivering af Forslaget ved første Behandling, har jeg haft den Formodning, at dersom Regjeringen var gaaet ind paa at ansætte Pastor Birkebal paant i Nyslinge Sognekald, vilde de ærede Medlemmer, som have indbragt dette Lovforslag, ikke have haft Noget imod idet mindste foreløbig at tage § 1. tilbage. Det kan være, at denne Formodning er urigtig, og i saa Tilfælde beder jeg om at undstytte mig; jeg har ikke villet fornærme det ærede Medlem, men hans egne Uttringer gave mig Anledning til den af mig nærede Formodning. Men det ærede Medlem maa dog i alt Fald erkjende, at, som Sagen nu foreligger imod Slutningen af Rigsdagssamlingen, uden Udsigt til, at den kan blive særdisg fra det andet Thing, og selv om den maatte blive særdisg, uden Udsigt til kongelig Stabsfæstelse, er den kun en Demonstration eller, som det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Krieger) kaldte det, en Kille, en Maade, hvorpaa man vil tilkjendegive, at man ønsker denne Sag fremmet, medens man ikke kan have noget Haab om at faae den fremmet for Diebliffet. Jeg skal imidlertid tage hiint Udtryk tilbage, da det har stødt det ærede Medlem. — Jeg skal endnu tilføie, at en Discussion om, hvor meget eller hvor lidt en saadan Lov vil blive benyttet, er ørkesløs, thi det kan Ingen bedømme iforveien. Om der nemlig end ikke er stor Trang til den i Diebliffet, kan en saadan komme om saa Naar, og omvendt

kan det gjerne være, at den Trang, der nu er, om saa Naar igjen vil forsvinde; derom er det ikke muligt at sige Noget forud. Men det, der er mig klart, er, at der ved nærværende Forslag gribes dybt ind i hele dette kildne Forhold, og med Alt det, at jeg gjerne skal erkjende, hvad jeg ogsaa troer, at have udtalt, at denne Lov i Grunden kun er en videre Conseqvent af Sognebaandsløsningsloven af 4de April 1855, saa griber den dog saa dybt ind i Forholdet, at Kirken maa, jeg mener ikke følges, men dog høres om, hvilke Indvendinger der fra dens Side kan være at gøre derimod, og at disse aldeles nødvendige Foranstaltninger først maae træffes, ligesom det dernæst overhovedet maa tages Bestemmelse om, i hvilket Forhold disse frie Præster i det Hele skulle staae, under hvilke kirkelige Øvrigheder de skulle sortere, og under hvilke Betingelser det kan tilstedes dem at udøve de kirkelige Handlinger, og alt Dette kan ikke gjøres i en Haandevending. Forresten glædede det mig meget af de sidste Uttringer af den høitærede Minister, at erfare, at han ikke anerkjendte det for nødvendigt at vente med en saadan Reform, indtil Fleertallet i Kirken anerkjendte Villigheden af Mindretallets Ønske. Det var ønskeligt, om Majoriteten altid vilde tage Hensyn til Mindretallets Ønske, men det kan man ikke vente, og det Exempel, som et æret høiest Medlem, der ikke er tilstede idag, sidste Gang hentedede fra Næringsreformen, er rigtigt nok i saa Henseende slaaende; thi, dersom man skulde have ventet paa Indførelsen af Næringsfriheden, indtil Majoriteten af de Næringsdrivende havde været derfor, havde vi aldrig faaet den. Det glædede mig derfor, at den høitærede Minister ikke vilde vente herpaa, og jeg tør deraf drage den Forhaabning, at han vil tage denne Sag under alvorlig Overveielse, ikke glemme den og, hvis han føler sig forvisset om, at der virkelig paa Landet paa ikke saa Steder er en Trang tilstede paa dette Punkt, da vil foranledige, at de forberedende Skridt blive satte igang, som jeg anseer for nødvendige, for at denne